

Možda ² deo
ste već
srećni?

Margita Baštinac

MOŽDA STE VEĆ SREĆNI

2 deo

U prvoj knjizi sam vam poželeva dobrodošlicu u svoj svet, a vi ste mi uzvratili, primivši me u vaše svetove, sobe, na noćne stočiće, u život. Hvala vam.

Verovatno bi, za neke nove ljude sa kojima se po prvi put susrećem, bilo značajno da navedem recenzije, mišljenja i preporuke prethodnih čitalaca i stručnjaka – psihologa i književnih kritičara. Na taj način bi mi – možda – više verovali, ali se ja ne bih osećala dobro. Da ne pomislite da ne volim kada me hvale – volim, jako volim, ali ne volim da sama o tome moram da pričam. Uvek mi je pomalo neprijatno i samo ponekad, sa nekim bliskim, kad me preplave emocije zbog napisanih ili izgovorenih reči hvale, podelim.

I drugo, stavljam i pred ovu knjigu ozbiljan zadatak da se sama bori za svoje čitaoce i svoj tiraž.

Verujem u nju, u napisano u njoj i znam da štivo nije popularno i sezonski, već je pisano da traje i bude od koristi – dugo.

Zahvalna sam uredništvu magazina PROFIT jer me već osam godina inspirišu da pišem.

Posebno sam zahvalna svim polaznicima seminara SILVA METODA, jer me provociraju da se zajedno sa njima razvijam i rastem.

Zahvalnost autoru Metoda, Hozeu Silvi, očitava se u tekstovima i primetna je i da je ne spomenem.

Margita

U Beogradu,
decembra 2019.

1.

BUDIN DAN

– *Tekst pisan za Magazin PROFIT – jun 2014.*

Na početku seminara Silva metoda, autor, Hoze Silva, obraćao bi se polaznicima rečima: "Čestitam vam što ste došli na seminar i rešili da kormilo svoga života preuzmete u svoje ruke." Potom je i na početak priručnika stavio te iste reči. Kada sam ih prvi put pročitala, pomislila sam da ja uopšte zbog toga nisam došla, *ja bih samo malo da se opustim, da naučim kako da ovladam stresom, da rešim neke probleme, vratim dugove, sredim stambeno pitanje, odlučim šta ću biti kad porastem, obogatim se i živim srećno do kraja života.* Po okončanju seminara, bila sam uverena da ću za nekoliko godina biti enormno bogata, letovati po najskupljim mestima, leteti s kraja na kraj sveta – iz uživanja i naravno, da nijednu brigu ili problem neću imati.

A potom su usledili usponi i padovi. Trebalo mi je vremena da naučim da prihvatam promene i da ništa

nije stalno, nikad nigde ne stižem, uvek je, svaka etapa na putu, samo deo puta.

Sećam se, zamislila sam sebe kako uporno pokušavam da za iste životne situacije, nazovi uspehe, iznova i iznova dobijam nagrade, kao da uporno polažem malu maturu – sve zadatke znam, odgovaram na pitanja bez razmišljanja, i dobijam petice. Rekli bi tada da sam bila ozbiljna i zrela osoba, ali, iznutra, ponašala sam se baš tako kao u ovoj slici. Velika, odrasla, sa nedoraslim očekivanjima. Onda sam objasnila sebi – *pa da, mala, ne možeš očekivati da igraš Ligu šampiona a da stalno igraš i pobeđuješ samo ekipu iz ulice, moraš da ideš u viši rang takmičenja*. Tako mi je, konačno, i iznutra i spolja, postalo izazovno i više nisam na probleme i promene gledala kao na kaznu, već upravo potvrdu da sam spremna za kvalitetnije protivnike.

U međuvremenu, naučila sam i da lakše rešavam probleme, da promene prihvatam prirodnije, da se lakše prilagođavam svim promenama – od atmosferskih pa do pitanja života i smrti, ali su mi još uvek klecala kolena kada je trebalo da rizikujem i sama stvaram promene.

Kada bih se osećala baš kilavo, onda bih koristila jednu rečenicu da "I Buda ima loše dane" – i takav dan proglašavala da je to "Budin dan". To mi je olakšavalo da kroz krize prođem s osmehom.

Polako sam se privikavala da postoje različiti dani, ne načelno, ne usput, onako kako ponavljamo tuđe usvojene rečenice, već zaista, duboko u sebi, gradila

sam odnos prema svakom tom danu – uspešnom, neuspešnom, slavljeničkom, *Budinom*, bilo kojem, kao jedinstvenom i neminovnom.

Neminovan – jer ako sam pravila dobre izbore, rezultat je bio dobar, a ako sam pravila slabe izbore i rezultati su bili slabi. Samim tim, preuzimala sam odgovornost za svaki taj dan i sve što mi se dešava.

Ipak, teže je išlo sa starim izborima, događajima iz prošlosti ili onim usvojenim u detinjstvu. Za to sam imala opravdanja, od *bila sam klinika*, preko *okruženje je bilo takvo, tako sam učila, tako su me vaspitavali* – i prihvatanje je, naravno, išlo teško, jer samim tim kad sa nečim živimo dugo, vremenom poverujemo da je to bitan deo nas, onaj koji ne možemo da promenimo i ukoliko bi ga i promenili, izgubili bismo identitet. Uzgred, mnoge osobine i navike sa kojima smo srasli, ne uspevamo ni da prepoznamo, dok nas problem vrlo glasno ne natera da čujemo i vidimo. Usledilo je prepoznavanje i menjanje, jer kako Lujza Hej kaže "ono što treba da promenimo, upravo je ono što najmanje želimo da menjamo." Pritom, viđala sam ljude koji su postizali sjajne uspehe, ostvarivali davnašnje želje, menjali se naglo i zapanjujuće, a onda, kad bi se zakucali, kao da bi se opet vratili na staro. Svakako, na staro se nemoguće vratiti, ali je sveukupni pomak bio minoran. Pitala sam se zašto tako, strepela da se i meni isto ne dogodi, da ne bude *poletela sam*, te sam bila vrlo obazriva. Odgovor koji sam dobila je ukazivao upravo na potrebu za menjanjem tih dubljih navika i

saznala sam da je lako postići cilj, ostvariti želju, čak povratiti zdravlje u onim slučajevima kada je i medicinska digla ruke – ali je suština promeniti naviku koja je do te neke neravnoteže dovela. Ukoliko do te promene ne dođe, vrlo se lako stvara nova neravnoteža. Isto je i u odnosima, finansijama, zdravlju.

Zato sam se posvetila koracima, a ne letenju. Pritom, kada sam se jednom zapitala zbog čega mi za rešavanje nekog problema treba više vremena, a potom, kad to sažvaćem i saopštim nekom u sličnoj situaciji, on to iskoristi i brzo reši problem – dobila odgovor da sam učitelj i da moram da znam sve korake na putu. To mi je donelo smirenje i novo strpljenje, za sebe i za druge.

Sledeće je bilo apsolutno prihvatanje svih događaja iz prošlosti – prošlost se dogodila, nema menjanja, ali ima pouka. Potom je usledila i apsolutna odgovornost za misli, reči, dela i osećanja u današnjem danu. To je podrazumevalo bolju kontrolu misli, bolju organizaciju dana, stalni kontakt sa svojim osećanjima i njihovim izvorom, menjanje neželjenih misli ili osećanja, promenu navika i podsvesnih, automatskih programa.

Zatim sam donela odluku da preuzimam odgovornost za sve što mi se dešava, da nikoga i ništa ne krivim. To sam nazvala najvrednijom odlukom u svom životu, i onda sam shvatila šta je Hoze Silva poručio onim *preuzimanjem kormila*. Ni primetila nisam kad sam postala glavni kormilar svog života. Hvala mu na tome.

2.

POTROŠAČ REAGUJE NA ISKRENOST

– Magazin PROFIT – decembar 2016.

Kada sam postala vozač, postala sam, ujedno, i najpažljiviji pešak. Kada sam postala trgovac, postala sam mnogo prijatniji kupac. Kada sam postala zanatlija, počela sam daleko više da cenim uloženi rad, vreme, umeće. Kada sam postala predavač, počela sam mnogo bolje da slušam.

Za brigu o korisnicima naših usluga ili proizvoda, najvažnije je setiti se da smo i mi sami - potrošači. Rukovodim se onom narodnom mudrošću: *ne čini drugome ono što ne želiš tebi da čine*, i iz te pozicije daleko ljudskije, poštenije i ispravnije mogu da procenim i moj odnos prema potrošaču. Sa druge strane, zapitam se šta bih ja kao korisnik tih usluga volela da meni bude ponuđeno, pa to uvrstim u svoj plan. Nije uvek najmudrije polaziti od sopstvenih potreba i tako kreirati ponudu, no, mnogo puta mi se pokazalo kao